

— Твърдѣ малко, му отговорихме.

Заповѣда на газда да ни дава всичко потребно за живѣне, срѣщу което да не ни иска никакви пари. Работата бѣше вече въ реда си. Настанихме се въ една стая. Прѣвъ пжтъ лѣкарството неможа да ми подѣйствува. До вечерята указа своето влияние и азъ се освободихъ малко. Главоболието прѣстана. Ядохъ супа месяна. Добрѣ прѣкарахме първия день. На другия пжкъ, доктора наново ни прѣгледа, като ни разрѣши да ѣдемъ обикновено и то каквото пожелаемъ. Прѣдписа ни ново лѣкарство за усилване на кръвта. Надѣждата, щото въ кжсо врѣме да поправимъ здравето си, бѣше голѣма. Доктора ни разказваше, че буковия желадъ, който сме ѣли, съдържалъ силенъ танинъ, като ни увѣряваше, че, ако сме продължавали още день-два да го употребяваме, щѣли сме да пропаднемъ като другаритѣ си. Азъ бѣхъ се доста поправилъ, само главата често ме наболѣваше. Така се изминаха 12 дена отъ като бѣхме дошли въ Лешницъ. Нищо незнаяхме за останалитѣ си другари. Една заранъ дойде Петъръ Симеоновъ. Като се видѣхме, останахме вкаменени. Радостта бѣше голѣма. Петъръ като се научилъ, че отъ дружината има болни, дошълъ да ги види. Той остана при мене 2—3 дена

— Я ми разкажи какво стана съ васъ въ тъмнината? Какъ ни изгубихте? го запитахъ азъ.

— Слѣдъ като се раздѣлихме по неволя, захвана той, въ оная мрачна нощъ и слѣдъ дълго скитане изъ тъмнината, осъмнахме близо до Тузла. Отправихме се къмъ западъ. Близо до Бѣла се смѣкнахме до рѣката. Не се рѣшихме да я минемъ. Върнахме се. Скитахме се още 2—3 дена, до като гладътъ свършено ни надви. Отидохме на една кошара. Вземахме хлѣбъ, заклахме и едно яре. Работата не бѣше обаче тъй блѣскава, както ни се прѣдставяше. Овчари издалѣ. До вечерята бѣхме нападнати отъ потера и слѣдъ една кжса прѣстрѣлка, двоица отъ другаритѣ паднаха мъртви. Останалитѣ сполучихме да се от-